

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1081/2020
28.05.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић, Данијеле Николић, Добриле Страјина и Слађане Накић Момировић чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Предраг Вуловић адвокат из ..., против туженог КЈП „Морава“ из ..., којег заступа Општинско правобранилаштво из Свилајнца, ради исплате накнаде за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1928/19 од 16.01.2020. године, у седници већа одржаној дана 28.05.2020. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1928/19 од 16.01.2020. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1928/19 од 16.01.2020. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Основног суда у Деспотовцу - Судска јединица Свилајнац П1 367/17 од 25.03.2019. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац АА из ... тражио да се обавезе тужени КЈП „Морава“ из ... на исплату накнаде трошкова исхране у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора у периоду од априла 2015. године до априла 2016. године, у новчаним износима за сваки месец наведеним у овом ставу из реке са законском затезном каматом од доспећа сваког појединачног износа до исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да на име парничних трошкова исплати туженом 36.000,00 динара у року од осам дана од пријема пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1928/19 од 16.01.2020. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена прсеуда Основног суда у Деспотовцу - Судска јединица Свилајнац П1 367/17 од 25.03.2019. године. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је због погрешне примене материјалног права, на основу члана 404. Закона о парничном

поступку, благовремено изјавио ревизију ради разматрања правних питања у интересу равноправности грађана и уједначавања судске праксе.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку (ЗПП), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако Врховни касациони суд оцени да је потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, уједначити судску праксу или дати ново тумачење права (посебна ревизија).

У овом спору, по оцени Врховног касационог суда, нема места одлучивању о посебној ревизији тужиоца ради разматрања спорног правног питања.

Тужилац је поднетом тужбом тражио исплату разлике између накнаде за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора, исплаћених у складу са Правилником туженог о раду и одлуком директора туженог, и ових накнада обрачунатих на основу Посебног колективног уговора за јавна предузећа у комуналној делатности („Службени гласник Републике Србије“, број 27/15).

Тужени је корисник јавних средстава, у смислу члана 2. став 1. тачка 4. Закона о привременом уређивању основице за обрачун и исплату плата односно зараде и других сталних примања код корисника јавних средстава („Службени гласник Републике Србије“, број 116/14), који је ступио на снагу 28.10.2014. године. Циљ тог закона дефинисан је у члану 1, као очување финансијског система у Републици Србији и система плата и зарада у јавном сектору. Због тога је одредбом члана 4. став 1. тог закона прописано да су ништаве одредбе општег или појединачног акта (осим појединачног акта којим се плата повећава по основу напредовања) којима се повећавају основице, коефицијенти и други елементи, односно уводе нови елементи на основу којих се повећава износ плате и другог сталног примања код субјеката из члана 2. тог закона, донет за време његове примене. Одредбом члана 3. став 1. наведеног закона прописано је да се под платом сматра зарада запосленог код корисника јавних средстава у складу са законом који уређује радне односе, односно плата изабраног, именованог, постављеног и запосленог лица код корисника јавних средстава утврђена у складу са законом који уређује плату у државним органима, органима локалне власти, организацијама обавезног социјалног осигурања и јавним службама. Према члану 105. Закона о раду, накнада за исхрану у току рада и за регрес за коришћење годишњег одмора сматра се зарадом.

Исплата накнада које тужилац потражује у овом спору по основу Посебног колективног уговора за јавна предузећа у комуналној делатности, донетог након ступања на снагу Закона о привременом уређивању основице за обрачун и исплату плате односно зараде и других сталних примања код корисника јавних средстава, била би извршена на основу ништавих одредби тог општег акта и водила би повећању зараде тужиоца у коју се, у складу са чланом 105. Закона о раду, урачунавају и спорне накнаде. Другачијим тумачењем појма зараде не би се остварио циљ наведеног закона, а у овом случају то би значило и његову селективну примену јер коефицијент за обрачун плате изабраних, именованих, постављених и запослених лица у складу са Законом о платама у државним органима и јавним службама садржи и додатак на име накнаде за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора, а на ова лица се, као и на запослене код туженог, примењује наведени закон.

Не постоји потреба за одлучивањем о посебној ревизији тужиоца ни ради уједначавања судске праксе. Побијана другостепена пресуда је у складу са праксом Врховног касационог суда у истоветним чињенично-правним споровима (тужени ЈКП „Водовод и канализација“ из ...).

Из наведених разлога, на основу члана 404. ЗПП, одлучено је као у првом ставу изреке.

Ревизија тужиоца није дозвољена ни по члану 403. став 3. ЗПП, јер вредност предмета спора побијаног дела у износу од 49.057,98 динара (члан 28. став 1. ЗПП) очигледно не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, меродавну за оцену дозвољености ревизије.

Сходно изложеном, на основу члана 410. став 2. тачка 5. и члана 413. ЗПП одлучено је као у другом ставу изреке.

**Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић